

นราธิป นเรศเสนีย์ 2552: การระบุปัจจัยและวิเคราะห์ความเสี่ยงของความไม่ปลอดภัยของการซ่อมบำรุงอากาศยานระหว่างการซ่อมใหญ่ ใน โรงซ่อม ปรินญาวิศวกรรมศาสตรมหาบัณฑิต (การจัดการวิศวกรรม) สาขาการจัดการวิศวกรรม ภาควิชา วิศวกรรมอุตสาหกรรม ประธาน กรรมการที่ปรึกษา: รองศาสตราจารย์เลิศชัย ระตะนະอาพร, 150 หน้า

การวิจัยนี้เป็นส่วนหนึ่งของระบบการจัดการด้านความปลอดภัยของงานซ่อมอากาศยาน โดยเน้นไปที่การหาปัจจัยที่มีผลต่อความไม่ปลอดภัย โดยมีแนวทางการหาปัจจัยดังกล่าว 2 แนวทางคือ การเก็บข้อมูลจากรายงานความเสียหายย้อนหลังเป็นเวลา 5 ปี กับการใช้แบบสอบถามกับกลุ่มคนที่มีประสบการณ์ในด้านความปลอดภัยของการซ่อมบำรุงอากาศยาน ซึ่งจากการวิจัยพบว่าด้วย 2 แนวทางข้างต้นได้ผลสอดคล้องกัน คือพบปัจจัยที่แสดงถึงผลกระทบที่มีต่อความปลอดภัยมาก 6 อันดับแรก (จากทั้งหมด 11 ปัจจัย) เหมือนกันคือ ปัจจัยด้านวิธีการปฏิบัติงาน (F11) อุปกรณ์การทำงาน (F3) วัฒนธรรมความปลอดภัย (F8) การทำเอกสาร (F2) การฝึกอบรมและขีดความสามารถของบุคคลากร (F10) และการสื่อสาร (F1) ซึ่งแสดงว่าสามารถเลือกได้ทั้ง 2 แนวทางในการหาปัจจัยที่มีความสำคัญซึ่งมีผลต่อความไม่ปลอดภัย หลังจากนั้นก็จะนำปัจจัยที่ได้นั้นมาผ่านการวิเคราะห์ความเสี่ยงโดยกลุ่มคนที่มีประสบการณ์ในด้านการรักษามาตรฐานความปลอดภัยของการซ่อมบำรุงอากาศยาน ซึ่งวิธีนี้เป็นการนำวิธีวิเคราะห์ความเสี่ยงมาจากระบบการจัดการด้านความปลอดภัย โดยจากการวิเคราะห์พบว่าปัจจัยด้านวิธีการปฏิบัติงาน (F11) อุปกรณ์การทำงาน (F3) เท่านั้นที่มีความเสี่ยงอยู่ในระดับที่ยอมรับไม่ได้ และต้องหาแนวทางป้องกัน ซึ่งกลุ่มคนดังกล่าวก็ได้เสนอแนวทางการป้องกันแล้วสำหรับทั้งสองปัจจัย จากการวิเคราะห์ดังกล่าวจะถูกนำไปใช้ประกอบการแสดงความพร้อมของบริษัทกรณีศึกษา ในการรับการตรวจประเมินจากกรมการขนส่งทางอากาศและองค์การการบินพลเรือนระหว่างประเทศ ตามที่มีกำหนดการให้ปฏิบัติตามข้อกำหนดของระบบการจัดการด้านความปลอดภัย

คำสำคัญ ปัจจัยที่มีผลต่อความไม่ปลอดภัย, การวิเคราะห์ความเสี่ยง, ระบบการจัดการด้านความปลอดภัย, การซ่อมบำรุงอากาศยาน